

врагове те си, Славяни те принуждени бѣше нѣкога да оставятъ свои тѣ къщи, обаче вообщѣ вели животъ на едно мѣсто, развѣждали са разни добитакъ и урали землята, имали големи стада, и клѣдни отъ сичкѣя хлѣбъ, повече просо и гречка (подобна наурисъ само малко черна). Ядени то и дрехите имъ бѣше прости, на кои то причина та полагають да е небрежливостъ и лѣнностъ.

3. Те са исповѣдували едного Бога творца на молніе то, Господа на вселенната, иму приносяли волове и други жертвы. За судьба та (касмѣта уратъ) не знаяли са совѣсмъ, ни и назначавади никоя власть надъ челоуѣцы те; кога бѣше пораженъ съ болѣсть или кога утивали на битва, видѣли предъ себя си смѣрть въ близо, то давали Богу обѣщаніе да пренесатъ за спасеніе то на животатъ си жертва, и като са освободятъ отъ опасностъ та, приносяли въ жертва що то са обѣщавали, вѣровали, зашо съ тая жертва си увардивали животатъ, Освень това обожавали рѣки, нимфи (самодиви) и нѣкои други духове; приносяли имъ жертва и съ жертва та врачували за на предъ що ще да бѣди. Кога то сваршували погребални те помяни, пѣли пѣсни